

www.lvivskyi.com.ua

ЛВ

Лісовий вісник

№5 (56) 2016

Травень володарює

(стор. 21)

Зміст

- 4 Поляки – на озброєння волинським лісівникам
- 6 Гуде вітер вельми в полі, реве, ліс ламає...
- 9 «Якби жити вдруге, то все зробила би так само»
- 10 Чи маємо все необхідне, щоб врятувати наші ліси від вогняного лиха?
- 12 Великдень і... війна
- 13 Рафтинг у Карпатах
- 14 Найважливіше – бути мисливцем у душі
- 16 Історія організації мисливської освіти у Галичині (XIX-XX ст.)
- 18 Непросте... протисте яйце
- 19 Шипшина – праматір троянд
- 20 Кулінарні факти про найпростіше
- 21 Травень володарює

- 22 КРОСВОРД
- 23 Наука від Лісовичка
- 24 Посміхнись

Іти правильним шляхом...

Останній дзвоник... Ось і завершилося навчання у школі. Розчарування і успіхи, розуміння, що підтримують, вчать або... просто відпрацьовують години. За 11 років було всяке.

...Одинадцять років шкільного життя моєї доньки. Пам'ятаю свою школу. Свій останній дзвоник. Свою золоту медаль, яка на той час, саме того року, не давала ніяких привілеїв. Вчора дістала її. Вся поплямлена чорними прогалинами на штучному золоті. Подивилася і поклала назад у скриньку з іншими відзнаками, які також не мають сьогодні ніякої ваги. Тоді, коли отримала свою медаль, і зрозуміла справжню її ціну, після цькування однокласників, які називали «злучкою», дні та ночі за книжками, – ставлюся до усіх подальших нагород із посмішкою.

Згадався один вечір у школі. То був 9-й клас. Учні придумали конкурс: вгадувати назву популярної пісні. Я ж не знала їх, бо слухала зовсім іншу музику, та й чесно кажучи, більше читала. Мене висміяли. Тоді вчергове відчула себе не такою, як усі. Сьогодні я розумію, що у цій інакшості і є сутність людини. Кожен має бути інакшим, відмінним від інших. Мати своє і відстоювати своє. Стадний інстинкт ні до чого не призводить. Але зараз не про те.

...Кілька місяців тому ми з Улянкою говорили про професію, яку вона має обрати. У мене слухняна донька, але я боюся впливати на її майбутнє. Боюся помилитися. Надто – у наш непростий час. Хоча коли в Україні були прості часи?

Згадую, як вступала до вузу. Не вибирала. Хоча хотіла бути юристом або архітектором. Але ішла туди, де мала надію «пройти без грошей». Закінчила факультет соціології. Прекрасні викладачі, цікаві предмети, хороше викладання зробило з мене впевнену у собі та освічену людину. То була інша людина, ніж у школі: я вже не боялася висловити свою думку, не боялася бути «не такою». Тут я була собою. Хоча час від часу знову загорталася у клубок їжака. Я й досі, буває, туди вмощуюся. Але в університеті мені було комфортно. Бачила, що мене розуміють, і хоч мало уявляла, де працювати зі своїм дипломом, не переймалася – суспільні науки давали простір для думок, реалізації. Я писала вірші. І саме це стало вирішальним у моєму житті. Михайло Савчак (сьогодні очолює Волинську спілку журналістів), почитавши мої нехитрі рядки, запропонував спробувати себе у журналістиці. На перших початках було досить складно, але колектив, у який потрапила, дав можливість працювати. Я йшла на роботу із упевненістю, що наша праця потрібна, що ми вирішуємо важливі питання, що несемо у суспільство правду, якою б важкою вона

не була. Я тоді не занурювалася у питання того, що правду дозволяли писати, але не всю та не про всіх. Я працювала у відділі соціальних питань і там мала простір для творчості, адже у кожній людській долі є неймовірність. Довгий час переймалася, що не маю фахової журналістської освіти. Кілька разів поривалася вступати до вузу, але щоразу бракувало на це часу. І хоча мені ніколи у цьому не дорікали, а більше – стверджували, що без таланту не може бути журналіста, навіть якщо в його руках кілька дипломів із фахової освіти, мені таки хотілося, аби моя донька вивчилася на журналіста і продовжила мою стежку. Чому? Бо це цікава професія. Професія, яка дає можливість вчитися протягом усього життя, аналізувати події та, подаючи правду, намагатися виправити світ на краще. Сьогодні я сумніваюся в усьому цьому...

Нік Дейвіс у своїй книзі «Новини пласкої землі» пише: «Визначальна ціна журналістики – чесність: намагання говорити правду. Це наша основна мета. Усе, що ми робимо, як і те, що про нас кажуть, – повинно походити з єдиного джерела: правдивості». Автор говорить про «помилку тисячоліття» як приклад системної хвороби, яка непомітно заповонила ЗМІ, ведучи уряди всіх країн та мільярди їхніх громадян у нову еру, у якій вони продовжують витрачати час, енергію та гроші на безглузді дії, що найчастіше виявляються збудованими на неправді. Сьогоднішня найбільша проблема – гіпотеза подається як правда. Як ересь сприймається твердження, що це неправда – навіть якщо вона сповнена брехні, викривлень та пропаганди. ЗМІ керують ті, хто «замовляє музику». Вони трактують «правдивість». Кажуть як, коли і що писати. Самодостатності стає все менше. Втриматися на плаву самостійно стає все важче. Визнаю: правда стає розкішшю, за яку можна й поплатитися. Ще є дуже багато відданих своїй справі журналістів, але й їм не завжди вдається казати правду. Дехто виправдовується: треба за щось жити... Як же хочеться, щоб людина не думала, за що їй жити, а робила свою справу на совість – і саме за це їй мають платити достатні для життя кошти.

...Я даю можливість своїй доньці обирати самостійно. Знаю: яку б професію вона не обрала, навчила її добра, вихованості, вмінню поважати чужу думку, прислухатися до людей, чинити мудро і чесно. Сподіваюся, настане час – і наше суспільство, виправивши помилки тисячоліття, дасть можливість нашим дітям іти правильним шляхом.

Головний редактор «ЛВ»
Оксана ЧУРИЛО